

Dicsértessék a Jézus Krisztus! Áldás békesség!

Tisztelt ünneplő Közösség!

„Az a bölcs ember, aki a jelent éppúgy szereti, mint amilyen szívesen fog visszagondolni rá, amikor az már múlttá válik.” Kölcsey Ferenc örökérvényű soraival szeretettel köszöntöm e rendhagyó ballagáson megjelenteket.

Külön köszöntöm Dorner Gábort, Nagykáta város polgármesterét, Tóth András kanonok, c. prépostot, iskolánk lelki vezetőjét. Basa Józsefet, a Váci Mihály Alapítvány kuratóriumának elnökét, Szűcs Hajnalkát és Pásztorka Melidát, a Szülői Munkaközösség vezetőit.

Kedves Ballagók! Tisztelt Szülők

Ahogy a bevezetőben is mondtam rendhagyó ez a ballagás. Nem volt könnyű eljutni idáig. Az érettségiző diákoknak csak virtuális búcsú jutott. Mi sem tudtuk még hetekkel ezelőtt, hogyan lesz a mi búcsúnk töledek. Azt eltökéltük és erősen akartuk, hogy ne menjetek el méltó búcsú nélkül. Terveztünk, figyeltük a helyzetet és a lehetőségeket, hogy akármilyen keskeny is lesz a mesgye, feszegetni fogjuk a határokat. Mert a ballagás ünnep, ünnep a családnak és az iskolának, ahol a búcsúzásnak méltósága kell, hogy legyen, nem lehet ezt máskor, máshol csak itt és most. Igaz, hogy nincs itt a ballagók fele, nincsenek itt a hetedikesek, kevesebb a meghívott vendég és a hozzátartozó. Az időjárás is labilis. Egy szóval nem volt egyszerű. Köszönöm mindenkinek a türelmet és a megértést, ha nem mindig volt pontos információ és nehezen lehetett követni a helyzetet.

Nekem, mint iskola igazgatójának sohasem rutinszerű, hanem mindig torokszorító és egyben felemelő feladat, hogy elbúcsúztassam iskolánk nyolcadikos osztályait. Ezért mindig sokáig formálgatom a ballagási búcsúztatónak szánt gondolatokat, ízlelgetem a szavakat, az utolsó percekben is alakítgatva, hogy elétek állva a felelős szeretet szívből jövő hangján szólalhassak meg, ráadásul ez el is jusson a ti szívetekig, lelketekig.

Most különösen igyekeztem formálni a nektek szánt gondolatokat, hiszen a világméretűvé duzzadt járványhelyzet, amely alapjaiban érintette a személyes kapcsolattartást, egyik napról a másikra zárt otthonainkba benneteket, szüleiteket, tanáraitokat. Igaz nem kis erőfeszítések árán – korunk technikai vívmányainak adományát felhasználva a digitális térben folyó otthon tanulás révén az oktatást tudtuk folytatni és eredményesen lezártuk a tanévet, amit a tarisznyátokban lapuló bizonyítványok is tanúsítják. A második évtizedét záró századunkban sokan és sokat elmélkednek már az okostelefonok világáról, a Z generációról a 3D-s nyomtatásról.

Ha szétnézünk a világban csak kapkodjuk a fejünket úgy viharzik el mellettünk a technikai civilizáció. A digitális technológiák befolyása a jövőnkre egyre nagyobb. A ti generációtok életetek egy jelentős részét online térben töltötte eddig is. E nélkül ebben a három hónapban nem haladtunk volna az oktatásban. De az is kiderült, hogy ebből a virtuális világból mégiscsak hiányzik valami. Még a legjobb anyag az emberi szövet is holt lélek nélkül, barátok nélkül, a közösségi együttlétek nélkül. A vészhelyzet lassú távolodásával amint megnyíltak azok a lehetőségek, amelyek március közepén még oly természetesként voltak mindannyiunk számára; elemi erővel tört fel bennetek is a vágy, hogy lehetővé váljanak személyes találkozásaitok, találkozásaink. A múlt heti osztálybúcsú, a hétfői TE DEUM a templomban, az újra együtt érzését hozta el számotokra. És most utoljára ez a csonka ballagás is.

Wass Albert írta: „Megtanultam, hogy mindenki a hegytetőn akar élni, anélkül hogy tudná, hogy a boldogság a meredély megmászásában rejlik.” Most egy komoly meredélyt kellett megmászni, és még nem is vagytok a hegytetőn. Ne keressétek az igazi munka és teljesítmények nélküli csaloika világot. A sikerért, a tudásért mindig meg kell dolgozni. Most nem csak a digitális eszközökkel való tanulást sajátítottuk el, hanem gyakoroltuk a türelmet, a fegyelmezettséget, a szolidaritást, a segítőkészséget, az összefogást és remélem a szeretetet is. Egy kicsit átértékeljük a világhoz való viszonyunkat, megtanultunk olyan dolgokat is becsülni, amit eddig nem tartottunk fontosnak. Könnyen mulékonnyá váló földi létünkben értékelni az apró örömeket, észrevenni az apró gesztusokat. A nagy tettek mellett figyelniük kell a Csendes csodákra is, ahogyan arra Reményik Sándor felhívja a figyelmet:

Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópelyhek az örömek,

Szitáló, halk szírom-csodák.
Rajtuk át Isten szól: jövők.

Kedves Ballagók!

A ti ballagásotok nem csak a különleges körülmények miatt emlékezetes, hanem ti vagytok az első évfolyam, akik 8 éven át katolikus iskolába jártatok. Mit adott a katolikus iskola? Érezned és tapasztalnod kellett, hogy a közös imádságok Érted is szóltak. Tagja voltál egy olyan közösségnek, ahol fontos az Isteni Gondviselés megélése, ahol sok kegyelmeket kértünk és kaptunk. Tudtunk egymás kezét fogva egységre és békére jutni. Mindig tudtunk? Tudtunk egymásnak megbocsátani, és bocsánatot kérni. Mindi tudtunk? Ha a kérdésekre igen a válasz, akkor nem fogsz sodródni az árral. Akkor tudsz pisztráng lenni. Megóvnak és megerősítenek az árral szemben a gyökerek is. Ez a gyökér az Almamáter. A mi iskolánk nem egy több százéves patinás régi épület, mint amit almamáternek szoktak nevezni. Mégis bátran mondom ki ezt a szót intézményünkre is. A szó latin jelentése tápláló anya. Az ember egykori iskolája, amire szívesen emlékszik vissza. Egy vonatkozási pont, meghatározó életalakító közösség az, amiben a napjait töltötte. Ezt vallják a nálunk végzett diákok is, mert fogalommá vált, az a szó, hogy „vácis”, hiszen aki „vácis” volt az máshol is az marad vagy őt emlegetik így, vagy ő határozza meg így magát. Vigyétek magatokkal ezt az érzést és tartsátok is meg.

Kedves Szülők!

Köszönjük a bizalmat, hogy törekvésünket megértették és támogatták. Köszönjük, hogy ebben társaink voltak, hiszen csak akkor tudunk a ránk bízottaknak közvetíteni bármilyen értéket, ha az iskola és a család között értékazonosság van, ha nevelésünkben egy irányba nézünk. Ahogyan együtt fáradoztunk és gyönyörködtünk gyerekeink fölött, majdhogynem egyszerre vesszük tudomásul ma, hogy egy új útra lépnek. Köszönöm, hogy velük együtt örültek a sikereknek és mindig ott voltak, ha megerősítésre volt szükségük. Kívánom, hogy gyermekeiben továbbra is sok öröme legyen, hogy majdani sikereiket látva értelmét lássák a sok álmatlan éjszakának, az aggódásnak, szeretetnek, amivel körülvették mostanig őket. Kívánom, hogy az Önök büszkeségei, a mi diákjaink megállják helyüket további életük során.

Kedves Tanártársaim, osztályfőnökök!

Elhagynak bennünket a tanítványi arcok, szemek, mozdulatok, melyek olykor mulékony bosszúságot, olykor haragot, de legtöbbször igaz örömet, az önbecsülés, önigazolás tudatát, hitét hívták elő pedagógusi lelkünkéből. A gyerek olyan, mint a tükör. Ha szeretettel veszik őt körül, ő is szeretet sugároz. Ha azonban hiányzik a szeretet, akkor semmit nem tud visszaadni. VI. Pál pápa írta: „A mai embert, de kiváltképpen a fiatalokat inkább érdeklik a tanúk, mint a tanítók, és ha mégis hallgat a tanítókra, azért teszi, mert ők egyben tanúk is” – Ezért van nagy szükség a ti tanúságtételeitekre. A ti hitetekre, tudásotokra, kreativitásotokra, áldozatotokra, hogy elérjük mind azt, amit Kodály Zoltán fogalmazott meg:

„Csak boldog gyermekekből lehet boldog felnőtt,
Csak boldog felnőttekből lehet boldog ország.
E boldogság kulcsa pedig a pedagógusok kezében van.”

Kedves ballagó nyolcadikosok!

Bár emlékeink szétesnek, mint a régi szövetek, mégis arra kérlek benneteket, hogy első iskolátok emlékeit őrizzétek meg magatokban, raktározzátok el, mint azt a sok ismeretet, tudást, amire a nyolc év alatt szert tettetek. Mi is megígérjük itt maradó diákok és tanárok, hogy szeretettel fogunk rátok gondolni. A helyetek mai nappal üressé vált. Majd mások lépnek oda, azután majd jövőre ők is elballagnak, mert ez az élet rendje. Bízom abban, nem csak tarisznyátokat töltöttük meg, hanem szíveteket is. Az idejé búcsú új szint is hozott a ballagásba. A búcsúzó 7. évfolyam azon túl, hogy feldíszítette az iskolát készített egy videót is. A hónapok óta tartó digitális oktatás adta a gondolatot a 7. D osztály szülői munkaközösségének, hogy a ballagó nyolcadikosoktól virtuális búcsút is vegyenek. Pásztorka Melinda és Gulyás Kálmán valósította meg

ezt az ötletet. E virtuális búcsú verseit, szövegeit Horváthné Palkó Andrea és dr. Molnárné Fényes Judit magyartanárok válogatták és a 7. évfolyam tanulói adták elő. A videó **Így is búcsúztunk az idén...** címmel megtekinthető az iskola honlapján. Köszönöm mindenkinek, aki részt vett ebben.

Amikor katolikus iskola lettünk katolikus identitásunk kifejezésekképpen iskolánk védőszentjéül Szent Imrét, az ifjúság védőszentjét választottuk utalva ezzel az egykori nagykátai katolikus iskola nevére is. Búcsúzól apjának, Szent István királynak hozzá írt Intelmeinek soraival köszönök el.

"**Légy erős**, hogy téged a jószerencse felette föl ne emeljen, avagy a rossz szerencse le ne verjen. **Légy alázatos is**, hogy az Isten téged felmagasztaljon. **Légy mértékletes**, hogy mértéken túl senkit ne büntess. **Légy szelid**, hogy az igazságnak soha ellene ne állj. **Légy tisztességtudó**, hogy szánt szándékkal soha senkit szégyenre ne vigy. **Légy szemérmes**, hogy a gonosz kívánság valamennyi fertőjét elkerüljed"

Isten áldása kísérje utatokat! Isten veletek!